

Само свободните души пеят

– Изабела...

Името, което навярно някога бях носила, се откъсва от устните на човека, стоящ пред вратата. Но аз вече не съм там. Намирам се на стотици километри... от тялото си... от света... от всичко. Вече не съм аз. Не чувам. Не дишам. Не съществувам. Изпълнена съм с безтегловност... с празнота. Виждам как очите на човека, който вече е пристъпил прага на стаята, се разширяват от шок и ужас. Шок... ужас... струва ми се, че някога знаех какво означават тези чувства, че ги бях изпитвала... но вече не... Тялото, което притежавах, беше умряло с тях. Умряло. Смърт. Странни понятия на хората, които вече нямаха стойност. Не съществуваха.

– Спри да се шегуваш... – човекът вече се намира над безжизненото тяло и се навежда да побутне рамото му. – Из... – тялото не помръдна дори под натиска. – О, не...

Жената на леглото е просто поредната жертва на Черната смърт. Някога това бях аз. Но вече не намирах смисъл в болката по лицето на човека. В треперенето на гласа му. В надеждата, която го напуска на струйки като дим. Някога живото ми аз го беше обичало. Беше женено за него. Имаха деца. Две момичета. Едното умря две седмици преди тялото ми. Другото само няколко дни след първото. А родителите им... аз... дори не бях успяла да отида на погребението им, подготвяйки собственото си. Този факт ме убиваше, дори по-болезнено от чумата. Но вече не съм жива. Гърлото ми вече не се раздира от ридания и не се гърчи от пристъпите на болестта. Няма болка. Няма нищо.

Хората ме обвиняваха. И ще ме обвиняват дори сега. Майка, която дори не присъства на погребението на децата си. Жена, която изостави мъжа си. Но вече няма да чувам клеветите.

Риданието на човека, който сега обгръща тялото с треперещите си, но силни ръце, раздра тишината. Не осъзнава, че трябва да стои далеч. Че най-много така и той да се разболе. Че и той ще последва жена си. Ако знаеше колко спокойно и безболезнено е да не си обременен от човешкия свят, може би щеше да я прегръща дори по-силно. Докато собственичката на тялото беше жива, не му позволяваше да я доближава на повече от два метра. Дори не го пускаше да влезе в стаята. Вече нямаше кой да го спира.

– Не! Моля те, недей! Не ме оставяй!

Безспирният му вой резонира в безчувствената ми душа. Необременена от нищо, политам, потъвам, изчезвам. Няма повече злословия, отровни думи. Най-после съм свободна от мъките, от болката. Най-после. Мелодията на безпаметността ме помита, преплитайки ме в танца на хиляди ноти. В песента на хиляди души. И аз запявам с тях.

Дария Веселинова – XI^A клас